

עפ"ת 42307/04/15 - ח'אלד דאהר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 42307-04-15 דאהר נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

המערער	ח'אלד דאהר
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

לפני ערעור על פסק דין בבית משפט תעבורה מרכז, תיק ת"ד 2842-03-13 במסגרתו הורשע המערער לאחר שמיעת ראיות בתיק בעבירות של:

1. אי ציות לאור אדום ברמזור, בניגוד לתקנה 22 (א) (ב) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961.
2. נהיגה בקלות ראש, סעיף 62 (2) בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א-1961.
3. נהיגה הגורמת לנזק, תקנה 21 (ב) (2) לתקנות התעבורה.
4. חבלה של ממש, סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה.

העונש אותו גזר בית משפט קמא:

1. קנס בסך 2000 ₪.
2. פסילה בפועל למשך 5 חודשים.
3. פסילה על תנאי בת 3 חודשים למשך 3 שנים.
עמוד 1

כמתואר בכתב האישום, ביום 17.5.12 בשעה 15:22 או בסמוך לכך, נהג המערער ברכב מרצדס בכביש 443, מכיוון מערב למזרח. בצומת הכבישים מכבים-רעות, אליו נכנס המערער נסיעה, פעלה מערכת רמזורים ובאותה עת, דלק אור אדום ברמזור. המערער לא ציית להוראות הרמזור, המשיך בנסיעה אל הצומת, כאשר באותה העת נסע מר הרשקו, הנהג המעורב, ברמזור ירוק, פנה שמאלה לכביש 443. המערער חסם דרכו של הנהג המעורב, לא אפשר לו להשלים פנייה שמאלה בבטחה. כתוצאה מההתנגשות, סטה רכבו של המערער, תוך איבוד שליטה ברכבו, התנגש בעמוד רמזור. כתוצאה מהפגיעה בעמוד, נפל העמוד על רכבו של מר וייגר - הרכב המעורב השני, שהמתין ברמזור אדום לכיוון מערב. כתוצאה מהתאונה נגרם נזק לכלי הרכב, לעמוד הרמזור, חבלות גוף למעורבים.

בנימוקי הערעור:

1. טוען ב"כ המערער, כי לא המערער הוא זה שעבר באור אדום, אלא עבר בצומת בחסות אור ירוק בנסיעה רצופה. כך על פי עדות המערער וכך על פי עדות בתו של המערער, שהייתה עדות רציפה ולא נסתרה.
2. בית משפט קמא טעה כשנתן אמון בעדויות עדי המאשימה, ובמיוחד עדות העד הניטרלי, מר אמנון קורה, נהג האוטובוס.
3. עדותו של נהג האוטובוס רצופה סתירות מהותיות ולאורן נטען בערעור, כי עד ניטרלי זה כלל לא נכח באירוע. מדובר בעד הנותן תשובות שיקריות, שאין להן אחיזה במציאות. לא ניתן להבין כיצד עד זה עומד בצומת, ממולו עמד ברמזור רכב מסוג מאזדה, וכשעמוד הרמזור נפל על המאזדה, עד ניטרלי זה לא ראה רכב מסוג מאזדה ולא זכר צבע הרכב שעמד לידו.
4. בית משפט טעה כשהסתמך על עדות הבוחן, על חוות דעתו ומסקנותיו. מדובר בבוחן שנכשל בתפקידו, פעל בניגוד לנוהל ולחוק. הדוח שערך, פגום ובלתי אמין. יש לפסול הדוח. הבוחן לא בדק את הרכבים במקום התאונה, לא הגיע אליהם.
5. הסתירות בעדויות העדים, בתפקודה הלקוי של המשטרה בחקר אירוע זה, מעורר ספק ממנו ייחנה המערער.
6. עדות עד תביעה, השוטר גדסי אלדר, עד זה גרם להגשת כתב אישום נגד המערער ללא עוול בכפו. עד זה, שהגיע, כטענתו, ראשון למקום האירוע, לא רשם זמני הגעה למקום, לא ציין מי הודיע לו על האירוע. העד ציין כי היה רמזור כבוי, אך לא ציין איזה רמזור, ומכאן, לטענת ב"כ המערער, הייתה תקלה במערכת הרמזורים בעת התאונה.

7. עדות מר הרשקו, נהג ההונדה, עומדת בסתירה לעדות העד הניטרלי.

8. התביעה לא הוכיחה מעל ספק סביר, כי המערער הוא זה שעבר באור אדום.

9. עניין גזר הדין, מדובר במערער, נהג בעל וותק מעל 20 שנה, לא ניתן משקל לעניין נסיבותיו האישיות, מצבו הכלכלי הקשה.

לסיכום, מבקש לזכות המערער ולבטל את העונשים שהושטו.

נימוקי ב"כ המשיבה:

דינו של הערער להידחות.

עדות המערער רצופה סתירות. פעם אחת למשטרה טען כי מכיר את הצומת, בבית המשפט מסר, כי זו הייתה הפעם הראשונה שעבר בצומת, מדובר בסתירה מהותית.

קיימת סתירה בינו לבין העדה מטעמו (בתו). על פי דברי הבת, בחינה פסיכומטרית שלה נערכה בשעה 10:00.

על פי דברי המערער, נסיעתו בעת שארע האירוע, הייתה כדי להביא את בתו לבחינה פסיכומטרית בין השעות 14:00 - 15:00.

אשתו לא הובאה כעדת הגנה, על אף שהייתה ברכב.

בית המשפט קבע כי עדות הבוחן מהימנה. המערער לא המציא חוות דעת מטעמו הסותרת חוות דעת הבוחן.

מדובר בתכנית רמזורים משנת 1996, שלא השתנתה.

לא היה בהגעת הבוחן למקום כדי לקבוע האם המערער או אחר מעורב, הוא זה שנהג באור אדום.

העד הניטרלי היה במקום, אין לו היכרות מוקדמת עם אף לא אחד מהמעורבים. מהימנותו נקבעה על ידי בית משפט. דווקא העובדה שלא זכר צבע הרכבים המעורבים, מעידה על מהימנות הגרסה ולא על מי שמדקלם או למד עדותו בעל פה.

בית משפט קבע כי אין מחדלים בחקירה. ולעניין גזר הדין נטען, כי מדובר בגזר דין מנומק, מאוזן, מדובר במערער שגרם לתאונה תוך חציית רמזור באור אדום, ניתן משקל לעברו התעבורתי ותקופת הפסילה נקבעה מעט מעל התקופה המינימלית העומדת על 3 חודשים.

לגופו של עניין:

1. כלל הוא כי אין ערכאת הערעור מתערבת בממצאים עובדתיים, בממצאי מהימנות שנקבעו בערכאה ראשונה, אלא במקרים חריגים, קיצוניים, בלתי סבירים הנטולים כל אחיזה בחומר הראיות.

מדובר בערכאה אשר שמעה את העדים, התרשמה מהם באופן בלתי אמצעי, בחנה כל עדות, עמדה והתייחסה לסתירות בין העדים לבין עצמם.

2. מתוך הכרעת הדין עולה כי בית משפט ניתח עדי התביעה ועדי ההגנה והתייחס למחלוקת בין הצדדים, שהינה, של מי האחריות לתאונה. האם, כטענת המאשימה, המערער אחראי, או, כטענת המערער, חצה הצומת באור ירוק ואינו אחראי כלל לתאונה.

בית משפט קמא מוצא עדות הנהג המעורב כעדות שאומתה בעדות עד הראיה הניטרלי, נהג האוטובוס, מר אמנון קרוה. בית המשפט קובע כי עד זה הינו עד אובייקטיבי שאין לו עניין בתוצאות המשפט, אינו מכיר את מי מהמעורבים בתאונה, הוא זה שמסר פרטים אישיים לנהג הרכב המעורב מיד לאחר התאונה, העד מסר עדות במשטרה ובבית המשפט, עדותו עקבית ומאמתת גרסת הנהג המעורב.

בית משפט קמא דוחה גרסת המערער, כי העד הניטרלי לא היה כלל בעת האירוע. בית המשפט מתייחס לסתירות שעולות מעדותו. בימ"ש מתייחס לעובדה שלא זכר העד את צבע הרכבים ובפרטים מסויימים קיימים אי דיוקים.

למקרא עדותו של העד הניטרלי, עדות הנהג המעורב, אני מסכימה עם קביעת בית משפט קמא, כי הסתירות אינן אלא פרטים חסרי כל משמעות לעצם התרחשות התאונה, וממש אין בהם כדי לפסול עדות העד הניטרלי. אני מסכימה עם קביעת בית המשפט, כי עדות העד הניטרלי היא עדות אמת וספונטנית, שלא תואמה מראש.

בית המשפט התייחס לעדות הבוחן הנותן הסבר על תכנית הרמזורים, ומציין כי אין ירוק משותף בין המופעים 4 ל-3 הרלוונטיים לכיוון נסיעת המערער והרכב המעורב. דהיינו, אין לרכב המעורב ולמערער ירוק משותף.

הבוחן לא בדק את הרכבים משום שלדבריו, נזקי הרכב, ממצאים אחרים טכניים שנגרמו בתאונה, אינם מובילים לקביעה מי אחראי לתאונה.

הבוחן שמע את המעורבים בתאונה, בחן את תכנית הרמזורים, הגיע אל העד הניטרלי. בית המשפט התרשם, ואף אני כך לאור עדותו וחוות דעתו, כי הבוחן עשה עבודה מקצועית ועניינית. הממצאים האובייקטיביים נבחנו על ידי הבוחן על סמך ידיעותיו המקצועיות.

קובע בית משפט קמא כי, משהוזן הרכבים ממקום התאונה (על פי ת/10, בעלי הרכב לא היו במקום), הרי שאין בעובדה כי השוטר גדסי אלדד, עד תביעה, לא שרטט סקיצה, כשל ראייתי.

בית משפט קובע, וקביעתו נכונה, כי גרסת המערער אינה תואמת תכנית הרמזורים, גם לא עדות העד הניטרלי. סתירה בין המערער לבתו. בית משפט קובע כי לא ניתן להסתמך על עדות בתו של המערער, לאור העובדה כי שיחקה בשעת הנסיעה עם הטלפון, ולאור היותה בתו של המערער, וכך חשודה

מטבע הדברים בהעדר אובייקטיביות.

לסיכום, בית משפט קמא הגיע להכרעת דין נכונה, מבוססת על חומר הראיות ולא ניתן היה להגיע למסקנה שונה מזו שנקבעה בבית משפט קמא.

ולעניין העונש:

בית המשפט מתייחס לחומרת העבירה של אי ציות לאור אדום ברמזור המהווה סכנה ממשית למשתמשים בדרך, ותוצאת עבירה זו, גרימת התאונה, מהווה הוכחה חותכת לדרגת חומרה גבוהה שיש, לעבירה של נהיגה באור אדום ברמזור.

בית משפט נתן משקל לקולא לוותק נהיגתו של המערער, לעברו התעבורתי הבלתי מכביד, להיות תאונה זו, תאונה ראשונה למערער ועל כן גזר העונש כפי שצוין ברישא לפסק הדין.

טענת ב"כ המערער לעניין נסיבות אישיות נדחתה.

הלכה היא, כי בבוא בית משפט לגזור עונש לעבריין תנועה, בראש ובראשונה תישקל חומרת העבירה, עד כמה אותה עבירה מסכנת בטחון כלל המשתמשים בדרך, נהיגתו של העבריין, דרך כלל, הנלמדת על פי עברו התעבורתי, ולאור כל אלה הגעתי לכלל מסקנה כי גזר הדין נכון והולם נסיבות העבירה.

הערעור נדחה.

המזכירות תשלח פסק הדין לצדדים באמצעות הדואר.

ניתן היום, ח' תמוז תשע"ה, 25 יוני 2015, בהעדר הצדדים.